

Arrest

nr. 152 547 van 15 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART loco advocaat M. LYS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot M.S.A. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar echtgenoot wordt bij arrest nr. 152 546 van 15 september 2015 als volgt gemotiveerd:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, en omdat er thans in verzoekers regio van herkomst, met name de provincie Sindh, geen sprake is van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt geen valabele elementen bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal.

Verzoekers huidige stelling in zijn verzoekschrift dat het algemeen geweten is dat de Pakistaanse maffia kleine handelaars viseert, maar de succesvolle handelaars het doelwit zijn van de Taliban, doch hier niet openlijk over wordt gesproken uit schrik, wijzigt niets en doet op generlei wijze afbreuk aan de pertinente vaststelling dat verzoeker -niettegenstaande en ondanks zijn verklaringen dat hij “al heel zijn leven in Quaidabad” woont, “een buurt die volledig onder controle staat van de TTP, en (...) heel goed” weet “welke groepering deze buurt in zijn macht heeft”, alsook zijn bewering dat vele zakenlui hiervan het slachtoffer zijn- niemand concreet bij naam kan noemen uit zijn eigen kennissenkring die van dergelijke praktijken het slachtoffer zou zijn geworden. Dat verzoeker, die heel zijn leven in die buurt heeft gewoond en er als handelaar het reilen en zeilen kende, geen concreet en duidelijk beeld kan geven van hoe zijn collega-handelaars in eenzelfde situatie als hem met dergelijke bedreigingen omgaan en hij nooit de moeite nam om zijn problemen met directe collega's met gelijkaardige problemen te bespreken is, zo oordeelde ook de commissaris-generaal terecht, zeer bevreemdend en weinig aannemelijk, en plaatst dan ook vraagtekens bij de geloofwaardigheid van zijn verklaarde problemen.

Verzoekers stelling dat het feit dat het 'Landhi Police Station district Korangi' de FIR d.d. 23 mei 2014 heeft afgeleverd, terwijl deze gericht was aan de 'Shah Latif Town policestation' van zijn eigen woonplaats Quaidabad in Malir district, en zijn argument dat het niet waar is dat er steeds een FIR wordt opgesteld zoals verwerende partij beweert, wijzigt niets en doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker, met uitzondering van de klacht van 23 mei 2014, welke, zo stelde de commissaris-generaal vast, een carbondoorslag betreft die nauwelijks leesbaar is waardoor het niet mogelijk is de inhoud te controleren, enkel zijn eigen klachten neerlegt ter staving van de diverse incidenten waarvan hij zegt het slachtoffer te zijn geweest, maar hiervan geen enkel officieel document van de politie bijbrengt. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt bovendien hetgeen door de commissaris-generaal in concreto met betrekking tot de door hem neergelegde stukken wordt vastgesteld, zoals o.a. de vaststelling dat zijn verklaring dat de neergelegde klacht bij de politie op 15 november 2013 een door de politie geattesteerde kopie is die aan hem werd gegeven onlogisch (en niet correct) is nu het document een stempel draagt van attestatie door een advocaat, namelijk van 18 augustus 2014 oftewel van na zijn asielaanvraag, dat uit die klacht net als uit de klacht na de beweerde brandstichting in zijn pakhuis niet kan worden afgeleid en verzoeker niet bewijst dat deze klachten daadwerkelijk aan de politie werden doorgegeven, dat het attest van de brandweer vermeldt dat de oorzaak niet kon worden vastgesteld, en dat de klacht betreffende het incident van 21 mei 2014 vermeldt dat de wagen die hem achtervolgde dezelfde was als degene door wie hij eerder was aangevallen, maar hij van dat eerder voorval niet het minste gewag maakte tijdens zijn gehoren, en deze klacht niet vermeldt dat hij met een wapen zou zijn bedreigd, zoals hij ten aanzien van de commissaris-generaal beweerde.

Betreffende de door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde artikels d.d. 25 november 2014 die op zijn situatie en problemen betrekking hebben en waarin zijn naam wordt genoemd, stelt de Raad vast dat verzoeker van geen van die artikelen het origineel voorlegt, doch het allen kopieën betreft. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen

documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, gelet ook op de merkwaardige vaststelling dat al die artikelen nagenoeg dezelfde bewoordingen, formuleringen en opstelling gebruiken waardoor hun inhoud nagenoeg steeds klakkeloos dezelfde en quasi identiek is, en gezien de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat elk soort vervalsing, krantenartikelen inbegrepen, gemakkelijk verkrijgbaar is in Pakistan en de bewijswaarde van dergelijke stukken zodoende zeer relatief, kan aan die door verzoeker neergelegde krantenartikelen geen bewijswaarde worden gehecht.

De door verzoeker voorgelegde documenten wijzigen hoe dan ook niets aan en werpen geen ander licht op de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat hij vaag en onwetend is omtrent, en er niet in slaagt een overtuigend beeld te schetsen van wat de politie heeft gedaan met zijn diverse klachten en wat de stand van zaken is.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er op dat voormeld artikel beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt niet dat burgers in de provincie Sindh, en in haar hoofdstad Karachi, een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die deze vaststelling weerleggen. De door hem bij zijn verzoekschrift gevoegde artikelen en rapporten betreffende geweld en terreur in de provinciehoofdstad Karachi doen geen afbreuk aan, doch liggen in dezelfde lijn als de informatie vervat in het administratief dossier. Zijn informatie sluit aan bij en ondersteunt de vaststelling in de informatie van het Commissariaat-generaal dat de stad vooral te kampen heeft met gericht etno-politiek en sektarisch geweld. Het geweld is, zo blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier alsook de ten dele recentere informatie van verzoeker, hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij voornamelijk (seculiere) politieke partijen en politieke tegenstanders, religieuze groeperingen en orde-en veiligheidsdiensten, zoals de Pakistaanse politie en legermilities (en hun voertuigen en infrastructuur), worden gevisieerd. Uit de informatie blijkt echter niet dat, ofschoon de stad regelmatig met aanslagen te kampen heeft, te lijden heeft onder voornamelijk politiek gemotiveerd geweld en 'targeted killings', en het sektarisch geweld er de laatste jaren oplaaide, er in de miljoenenstad Karachi een "open combat" wordt gevoerd en de actuele situatie aldaar er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, of van dien aard dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel.

Verzoeker betwist en bekritiseert weliswaar de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, doch hij brengt evenwel geen andersluidende informatie bij die aantoon dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gesteund heeft, niet langer juist is. Hij toont niet aan dat informatie en de besluitvorming van de commissaris-generaal onjuist is en dat burgers thans in de provincie Sindh, en in het bijzonder in de hoofdstad Karachi, een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde en door hem in de bijgevoegde inventaris als "Voorbeelden en krantenartikels van FIR praktijken (taalgebruik, model etc) in Pakistan" aangeduide documenten, omtrent o.a. een online FIR registratie, zijn algemeen van aard en hebben geen betrekking op zijn persoon(lijke situatie), en wijzigen hoe dan ook niets aan en werpen geen ander licht op wat voorafgaat.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 juli 2015, voert verzoekende partij aan dat zij een aanvullende nota wenst neer te leggen met informatie die zeer specifiek haar relaas ondersteunt aangezien het om krantenartikels gaat die verslag geven over de persoon die schuldig is aan moord en afpersing. Verzoekende partij vervolgt dat de verschillende artikels gevoegd bij het verzoekschrift handelen over de daden van de TTP. Zij wijst er voorts op dat haar broer om dezelfde redenen als zij is gevlucht en asiel heeft aangevraagd in de Verenigde Staten. Onder verwijzing naar de verplichting tot gedeelde bewijslast, stelt verzoekende partij, dat zij de krantenartikels in origineel heeft en een onderzoek dus mogelijk is. Verzoekende partij besluit dat ten minste de bestreden beslissing dient vernietigd te worden om het CGVS verder onderzoek te laten uitvoeren.

4.2. De documenten die verzoekende partij middels een aanvullende nota ter terechtzitting heeft bijgebracht, vermogen de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in voormelde beschikking opgenomen grond niet in een ander daglicht te stellen. De krantenartikelen van 26 en 27 januari 2015 (stukken 1 en 2) handelen over politieacties tegen de TTP; stuk 3 betreft een krantenartikel met informatie over gerechtelijke procedures die tegen Dawood Mehsood zijn gestart omwille van zijn betrokkenheid in een bomaanslag die op 15 juli 2015 plaatsvond. Deze persartikels hebben echter geen betrekking op verzoekende partij persoonlijk en tonen dan ook niet aan dat verzoekende partij in haar land van herkomst problemen heeft gekend met de taliban en dat zij werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Waar verzoekende partij verder de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst betwist en persartikelen bijbrengt om aan te tonen dat de TTP er actief is (stukken 4, 5, 6 en 7) dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in de provincie Sindh een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Inzoverre uit de informatie verrat in het administratief dossier en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat het geweld lijkt te zijn toegenomen in Pakistan, toch blijkt duidelijk dat er in de provincie Sindh geen "open combat" gevoerd wordt en dat er aldaar geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantoont dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

Wat betreft stuk 8, stelt de Raad vast dat dit enkel aantoont dat zijn broers een asielaanvraag hebben ingediend in de VS. Niets meer en niets minder.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

Bijgevolg toont verzoekende partij evenmin niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS